

§ 5.

Bestemmelsen i § 9, stk. 2, i lovbekendtgørelse nr. 338 af 9. december 1958 affattes således:

„Stk. 2. Udgifter til befordring betragtes kun som fradragsberettigede, for så vidt de er nødvendiggjort ved skiftende arbejdssted eller flere samtidige arbejdssteder. Udgift til befordring mellem hjem og arbejdsplads kan dog fradrages i det omfang, udgiften overstiger 400 kr. årligt. Fradrag kan ikke indrømmes med større beløb end det, hvorved udgiften ved anvendelse af billigste offentlige transportmiddel overstiger 400 kr. årligt. Fradrag indrømmes kun, hvis det efter foranstående regler opgjorte fradragsbeløb er 100 kr. eller derover.

Endvidere kan en skattepligtig, såfremt han dokumenterer, at han som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads, som er nødvendige for at opretholde indtægtserhvervelsen, fradrage den del af befodringsudgiften, der overstiger, hvad der må anses for normal befodringsudgift i det pågældende tilfælde.

De i denne bestemmelse omhandlede fradrag berører ikke retten til det i stk. 1 omhandlede faste fradrag.“

§ 6.

Bestemmelsen i § 22 i lovbekendtgørelse nr. 338 af 9. december 1958 affattes således:

„§ 22. Ved skatteansættelsen for skatteåret 1960-61 af personer, der ved begyndelsen af nævnte skatteår opfylder aldersbetingelsen for at oppebære folkepension, eller som oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære folke- eller invalidepension, pension i henhold til lov om pension og hjælp til enker m. fl., den i folkeforsikringslovens § 62 omhandlede ydelse eller hjælp til kronisk syge i henhold til forsorgslovens §§ 247 og 248, skal der, alt for så vidt den pågældendes skattepligtige indkomst ikke overstiger de nedenfor angivne maksimalindkomstbeløb, i selve ansættelsen gives et nedslag for nedsat erhvervsevne. Nedslaget beregnes med de nedenfor anførte beløb, dog højst med forskellen mellem den pågældendes skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten for den gruppe, til hvilken skatteyderen

vil være at henføre efter nedenstående regler:

Område A.

Københavns, Frederiksberg, Gentofte, Ballerup-Måløv, Birkerød, Brøndbyvester-Brøndbyvester, Dragør, Farum, Gladsaxe, Glostrup, Herlev, Herstedøster-Herstedvester, Hvidovre, Høje Tåstrup, Hørsholm, Lyngby-Tårnbæk, Rødovre, Store Magleby, Søllerød, Tårnby, Vallensbæk og Værløse kommuner:

Maksimalindkomst . . . . . 8 200 kr.
Nedslag . . . . . 3 000 -

Område B.

- 1) Købstadkommunerne, Marstal Handelsplads og de sønderjyske flækker.
- 2) Omegnskommuner til de under 1) nævnte købstæder m. v., for så vidt de ved den senest forud for ligningens foretagelse offentliggjorte almindelige folketælling havde mindst 500 indbyggere, bosat i forstadsbebyggelser.
- 3) Landkommuner, der sidestilles med de under 1) nævnte kommuner, jfr. lov nr. 149 af 10. april 1922 § 8, stk. 9, således som denne bestemmelse er ændret ved lov nr. 420 af 17. december 1952:

Maksimalindkomst . . . . . 7 600 kr.
Nedslag . . . . . 3 000 -

Område C.

Øvrige landkommuner:

Maksimalindkomst . . . . . 7 200 kr.
Nedslag . . . . . 3 000 - .“

§ 7.

Bestemmelsen i § 23, stk. 2, 1. afsnit, 2. punktum, i lovbekendtgørelse nr. 338 af 9. december 1958 affattes således:

„Et barn anses herved for at have midler til at bekoste sit eget underhold, såfremt dets indtægt — bortset fra løn fra familieoverhovedet — er mindst 600 kr.“

§ 8.

Bestemmelsen i § 23, stk. 2, 3. afsnit, i lovbekendtgørelse nr. 338 af 9. december 1958 affattes således:

„Det skattefrie fradrag udgør:
For 1 barn . . . . . 500 kr.
For hvert barn ud over 1 barn . 700 - .“